

nes jeg lige skal nævnes, for det er sket relativt sjældent, så det vil jeg bare lige kvittere for.

Så vil jeg spørge statsministeren, om statsministeren er bekendt med, at Irak rent faktisk foreslog UNMOVIC et konkret samarbejde i februar om at gå igennem nogle bestemte områder, hvor der var destrueret masseødelæggelsesvåben, for at vurdere, hvor store mængder det var, og at man tilbød at stille med vidner, som kunne afhøres.

Kl. 14.05

I den forbindelse kunne jeg godt tænke mig at spørge statsministeren, hvordan statsministeren vurderer det udspil, som kom fra Tony Blair den 10. marts, et udspil, der senere blev trukket tilbage, som indeholdt nogle helt konkrete krav til Saddam Hussein, som skulle opfyldes på de her områder.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det, jeg bare kan konstatere, er, at også FN's våbeninspektører var af den opfattelse, at Saddam Hussein ikke samarbejdede betingelsesløst, som der stod i FN's krav, og at FN's Sikkerhedsråd i enstemmighed fastslog, at Saddam Hussein havde krænket og krænkede talrige af de resolutioner, som FN's Sikkerhedsråd havde besluttet.

Det var det, der efter vores opfattelse måtte have en konsekvens.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søren Søndergaard, sidste bemærkning.

Søren Søndergaard (EL):

Nu synes jeg lige, statsministeren faldt tilbage i den gamle vane med ikke at svare på spørgsmålene. Jeg fik ikke helt fat i svaret på mit første spørgsmål.

Det andet spørgsmål vil jeg godt uddybe: Alt så den 10. marts kommer Tony Blair med et forslag, som bl.a. går på, at Saddam Hussein skal opfylde fire punkter:

Han skal for det første komme med en erklæring på tv om, at han vil ændre holdning og afruste. Saddam Hussein går på tv og siger, at Irak ikke har masseødelæggelsesvåben.

For det andet er der problemer med raketternes for lange rækkevidde. De skal løses. Vi ved, de blev løst. De blev destruerede.

For det tredje var der ubemandede fjernstyrede fly, som skulle fjernes. Der var forskellige vurderinger af det, men selv den amerikanske efterretningstjeneste nåede jo frem til, at de fly, de havde, ikke faldt uden for rammen.

For det fjerde og sidste løftet om et reelt samarbejde med UNMOVIC, om interview med videnskabsfolk i udlandet. Det var i høj grad på grund af UNMOVIC, at de ikke var kommet i gang, for man havde været forsinket i processen, men det var ikke Saddam Hussein, der lagde forhindringer ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak.

Søren Søndergaard (EL):

... i vejen for det. Var der ikke tale om, at der var en proces i gang, som kunne have forhindret en krig, hvis man havde ønsket at give processen en chance?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søndergaard, der er bestemte tæletider.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, det var der ikke, og det var jo også Tony Blairs vurdering.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det den næste medspørger, hr. Villy Søvnald.

Villy Søvnald (SF):

Nu valgte statsministeren jo at sortere de informationer, der kom ind, sådan at alle dem, der begrundede, at Irak måske ikke havde masseødelæggelsesvåben, lyttede man ikke til, mens alle, specielt de eksilirakere, som ikke havde været i Irak i mange år, der sagde, at der var masseødelæggelsesvåben, var hovedvidnerne.

Jeg vil bare spørge statsministeren, om statsministeren erindrer, at vi havde et besøg her i Folketinget i Det Udenrigspolitiske Nævn og i Forsvarsudvalget af Scott Ritter, som er amerikaner og var medlem af den tidligere våbeninspektion frem til 1998, den, der hed UNSCOM, og at han på linje med den svenske Rolf Ekeus bekræftede, at efter deres opfattelse var der ødelagt i hvert tilfælde 90-95 pct. af Iraks masseødelæggelsesvåben.

Går man videre til Hans Blix, den store, flotte, gamle diplomat, siger han, at man ikke kan tage det til indtægt, at der fra irakisk side ikke blev redegjort for masseødelæggelsesvåbnene. Så er mit spørgsmål til statsministeren: Hvorfor den entydighed, at alle de erklæringer, der går i én anden retning, vælger man at se fuldstændig bort fra?